

NORA ROBERTS

A hold árnyéka 3–4.

ACÉLOS RÓZSA

•

TÚZNÉL FORRÓBB

NORA ROBERTS

ACÉLOS RÓZSA

A HOLD

ÁRNYÉKA 3-4.

TÚZNÉL FORRÓBB

VINTON

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1993 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Night Shade (Night Tales 3.)* (Harlequin Books S.A.)

• *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

© Nora Roberts, 1994 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Night Smoke (Night Tales 4.)* (Harlequin Books S.A.)

• *Magyarra fordította:* Hanny Norbert

• *Borító:* Barczag Andrea

• *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-532-9

HU ISSN 1588-8096

MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

• *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.

• *Nyomás:* Ringier Hungary Nyomda Kft.

• *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

• *Megrendelés száma:* 201605

• *Nyomtatás időpontja:* 2022/33.

• *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

Tartalom

Acélos rózsza	7
Tűznél forróbb	269

Nora Roberts

Acélos rózsza

Előhang

Besúgóval találkozni veszélyes feladat, de ez a hely még inkább azzá tette. A sötét, hideg éjszakában alig lehetett látni valamit a félhomályos utcán. Colt hátat fordított a bár ajtajának, ahonnan whisky, izzadság és hányás szaga terjengett, s könnyed mozdulattal rágyújtott egy vékony szivarra. Fürkésző pillantást vetett a hasonlóan vékony, csupa csont és bőr férfira, aki némi pénz ellenében úgy döntött, hajlandó válaszolni a kérdéseire.

Jellegtelen és jellemtelen alak, állapította meg magában – alacsony, szikár és ronda, mint a bűn. A bár a hátuk mögött rendszertelenül felvillanó neoncégér fényében szánnalmasan nevetségesnek tűnt.

Az ügy azonban, amely miatt egyáltalán szóba állt vele, korántsem volt ilyen nevetséges.

– Nehezen találtam magára, Billings.

– Még szép! – bólintott a férfi, majd idegesen körülnézett, és harapdálni kezdte hüvelykujja mocsos körmét. – Rejtőzködés a hosszú élet titka. Hallottam, hogy keresett. – Végigmérte Coltot, majd folytatta az utca kémlelését.

– Tudja, az én szakmámban nagyon óvatosnak kell lennie az embernek. Előre szólok, nem lesz olcsó a füles. Piszkos ügy ez, én mondom! Jobban érezném magam, ha zсарu lenne, nem magánnyomozó, de hiába próbáltam hívni az emberemet a rendőrségen, egész nap nem vette fel.

– Örülnék, ha ezután már nem is hívná. Különb is, én fizetek. – Szavait alátámasztandó, Colt elővett az ingzsebéből két ötvenest a sok közül, és elégedetten nyugtázta Billings sóvár pillantását. Noha belátta, hogy kockázat nélkül nincs eredmény, utálta a zsákbamacskát, ezért messze eltartotta a pénzt a férfitől.

– Egy felestől bőbeszédűbb lennék – jegyezte meg Billings, és a bár felé biccentett.

Odabent harsányan felnevetett egy nő magas, ugató hangon.

– Anélkül is éppen elég beszédes lesz – nyugtatta meg Colt. Nem kerülte el a figyelmét Billings egyre növekvő izgatottsága. Szinte hallani lehetett, ahogyan egymáshoz koccannak vékony csontjai, miközben egyik lábáról a másikra áll. Ha nem ad némi nyomatékot a szavainak, a férfi pillanatokon belül nyúlcipőt húz. Túl sok forgott kockán ahhoz, hogy egy ilyen baklövést megengedhetett volna magának. – Mondja el szépen, amit tud, utána a vendégem egy italtra.

– Maga nem idevalósi, ugye?

– Nem – felelte Colt, és felvonta a szemöldökét. – Baj?

– Dehogy, sőt! Ha szaglászni kezdenének maga után...

– Billings megtörölte a száját a kézfejjével. – Úgy látom, meg tudja védeni magát.

– Emiatt ne fájjon a feje! – jegyezte meg Colt színtelen hangon, majd szívott egy utolsót a szivarjából, és félrepöcökölte a csikket. Vörösén parázsló vége még pislákol egy ideig a kanálisban. – Halljuk, Billings! – nyújtotta felé az egyik ötvenest. – Az üzlet az üzlet, nem érek rá egész este.

Amint a férfi mohón a bankó felé kapott, hangos csikorgással kanyarodott melléjük egy autó. Colt a férfi szemében felvillanó rémület nélkül is tudta, mit kell tennie. A katonai kiképzésen tanultaknak megfelelően hasra vetette magát és oldalra gördült. Vérében felszökkent az adrenalin; villámgyorsan fedezékbe ugrott, az első lövés centiméterekkel süvített el a füle mellett.

1.

Althea nagyon jól viselte az unalmat. Egy nehéz nap után kimondottan jólesett egy kis álmosító kikapcsolódás, melynek során fizikailag, lelkileg és szellemileg egyaránt kipihenhette magát. Kimerítő, tízórás műszakot fejezett be éppen, s ezen a héten már hatvanórányi verejtékes munkát tudhatott maga mögött, mégsem bánta felölteni estélyi ruháját a divatos, hét centiméter magas tűsarkú cipővel. Kényelmesen hátradőlt a *Brown House* báltermének bankettasztalánál, miközben unalmasabbnál unalmasabb, vontatottabbnál vontatottabb felszólalások hangzottak el.

Amit nem viselt el zokszó nélkül, az a kísézője keze volt, amely egyre feljebb kúszott a combján a hófehér, len asztalterítő biztonságos takarása alatt.

Sóhajtott. A férfiak olyan kiszámíthatóak...

Bájosan ajkához emelte a poharát, majd feljebb ült a széken, és lovagja füléhez hajolt.

– Jack... – susogta csábosan.

A férfi ujjai még feljebb kúsztak.

– Hm?

– Ha nem veszed le rólam a kezed, mondjuk úgy fél másodpercen belül, a villámra tűzöm – mondta sugárzó mosollyal. – Olyan fájdalmat még nem éltél meg, Jack! – Hát-radólt, ivott egy korty bort, és elégedetten figyelte, amint a férfi elgondolkodva összevonja a szemöldökét. – Egy hónapig nem tudsz majd teniszezni, erről kezeskedem.

Jack Holmsby – nőcsábász agglegény, szakmáját tekintve neves ügyvéd, a Denveri Ügyvédi Kamara bankettjének díszvendége – meg volt győződve róla, ha valaki, akkor ő aztán tudja, hogyan kell bánni a nőkkel. Igaz, Althea korántsem bizonyult könnyű prédának, hiába csapta neki a szelet már hónapok óta.

– Thea, drágám – kezdte negédes hangon és mosollyal –, tulajdonképpen végeztünk itt, nincs kedved feljönni hozzám? Istenien éreznénk magunkat, ha akarod, szívesen... – Halkan a lány fülébe súgta szabatosan, képszerűen megfogalmazott javaslatát, mely eredetinek éppenséggel eredeti volt, csak anatómiailag kivitelezhetetlen.

Ebben a pillanatban megszólalt Althea csipogója, mely szerencsésen megmentette a lányt a válaszádtól, Jacket pedig egy kisebb műtétől. Asztaltársaik többsége mocoogni kezdett, és keresgélt a táskájában vagy a zsebében, mire Althea elővette a villogó, gyufásskatulya méretű szerkezetet, és mosolyogva felmutatta.

– Az enyém. Elnézést! – mentette ki magát, és érzéken ringó csípővel elsétált. Hát nélküli, ezüstösen csillogó gyöngyökkel díszített rövid, lila estélyi ruhája alól kivillanó hosszú combja láttán minden férfi felkapta a fejét.

A lány a sok rátapadó szempárt magán érezve elégedetten ellejtett az előcsarnok irányába, a nyilvános telefonfülkékhez. Felnyitotta ruhájához hasonlóan gyöngydíszes retiküljét, amelyben a szokásos női holmik összevisszasága helyett csak egy púdertartó, egy rúzs, a személyi igazolványa, vészhelyzetekre félretett készpénze és kilenc

milliméteres pisztolya volt, majd előhalászott egy negyeddollárost.

– Itt Grayson! – szólt bele a kagylóba. Miközben beszélgetőpartnerét hallgatta, hátravetette hosszú, lángvörös haját. Világosbarna szeme elkeskenyedett. – Azonnal indulok!

Letette a kagylót. Mikor megfordult, látta, hogy Jack Holmsby sietős léptekkel közeledik felé. Vonzó férfi, ismerte el magában. A megjelenésével tényleg nincsen semmi baj. Kár, hogy a lelkivilágát illetően teljességgel átlagosnak mondható.

– Ne haragudj, Jack, el kell mennem.

A férfi csalódottsága mély barázdát vont két szemöldöke közé. Ezért vett méregdrága Napóleon konyakot, és vetette meg az ágycsészéjét atlaszselyem ágyneművel?

– Ugyan már, Thea! Nem vehetné át valaki az ügyet helyetted?

– Nem – ingatta a fejét Althea határozottan. A munkája volt a mindene. – Köszönöm, hogy elhoztál. Maradj nyugodtan, és érezd jól magad!

Jack Holmsbyt nem olyan fából faragták, hogy ilyen könnyen feladja. Kikísérte a lányt az előcsarnokból a hűvös, őszi éjszakába.

– Akkor ugorj fel, ha végeztél! Folytathatnánk, ahol abba hagytuk.

– El sem kezdtünk semmit, Jack – hűtötte le a lány, és átnyújtotta a parkolóőrnek a szelvényt. – Inkább neked kellene abbahagynod ezt az idétlen, lihegős nyomulást... Sajnálom, nem vagy az esetem.

A férfi eleresztette a füle mellett a megjegyzést, és vigyorogva átkarolta Altheát. A lány csak sóhajtott.

– Ugyan, Thea, ne akard elhíttetni velem, csak azért jöttél ide ma este, hogy sült bordát ehess és unalmas ügyvédi beszámolókat hallgathass! Nem várhatod el tőlem, hogy

tartsam a három lépés távolságot, amikor ilyen ruhában vagy. Valld be, azért vetted fel, hogy felizgass! – A lány ajkához hajolt. – Sikerült... – búgta érzelmesen.

Althea eddig csak kényelmetlennek érezte a férfi tolokodását, de most már kezdett ellenszenvesnek tűnni.

– Azért jöttem el, mert tisztellek mint ügyvédet – magyarázta. Villámgyors mozdulattal belekönyökölt Jack gyomorszájába, mire a férfi összegörnyedt, ő pedig kényelmesen kibontakozhatott a karjából. – Azt hittem, lesz egy közös, laza esténk. Hogy miért pont ezt a ruhát húztam fel, az az én dolgom. Biztosíthatlak, nem miattad, Holmsby, nem azért, hogy fogdoss az asztal alatt, és nem is azért, hogy nevetséges ajánlatokat tégy az estém hátralévő részének eltöltésére.

A lány nem kiabált, de nem is fogta vissza a hangját. Leheletnyi düh érződött csak belőle, mint amikor a köd hirtelen jéggé fagy. Jack hörögve meglazította a nyakkenőjét, és ijedten körülnézett, nem hallja-e őket valaki.

– Az isten szerelmére, Althea, fogd vissza magad!

– Én is éppen ezt akartam javasolni neked – mosolygott a lány kedvesen. A parkolóór már egy ideje élvezettel figyelte a jelenetet, aztán észbe kapott, és udvariasan megköszöri a torkát. Althea megfordult, és elvette a kulcsokat. – Köszönöm – jutalmazta meg a fiút egy sugárzó mosollyal a nagylelkű borraivaló mellé.

Az ór elpirult, és le sem vette Altheáról a szemét, miközben zsebre tette a bankót.

– Vezessen óvatosan, kisasszony! Remélem, hamarosan viszontlátjuk a *Brown House*-ban.

– Majd meglátjuk – biccentett Althea, aztán hátravette a haját, és kecsesen helyet foglalt lehajtható tetejű, felújított Mustangjának volánja mögött. – Találkozunk a bíróságon, ügyvéd úr!

Ezzel beindította a motort, és csikorgó kerekekkel elhajtott.

A gyilkosságok helyszínének mindig sajátos, meghatározhatatlan kisugárzása van. A halál lehelete leng körülöttük, akár nyilvános helyen, akár házon belül, akár belvárosban, külvárosban vagy a természetben követték el a büntettet. Althea tízéves rendőri tapasztalattal a háta mögött már messziről megérezte ezt a kisugárzást, majd azonnal ki is zárta a tudatából, s hozzálátott a nyomozói munka részletes forgatókönyvének meglehetősen egyhangú lépéseihez.

Érkezésekor már a fél háztömböt sikerült biztonsági kordonnal lezárni. A rendőrségi fényképész is végzett, éppen csomagolt. A holttestet azonosították – ezért volt itt Althea.

Három járőr-kocsi várta az utasításokat, lámpájuk kéken villogott az éjszakában. Az URH-rádiók meg-megreccsentek a légköri zavarok miatt. Bámészkodók tucatjai gyűltek a sárga rendőrségi zárószalag mögé, és igyekeztek egy pillantást vetni a holttestre, hogy biztosítsák magukat: még élnek.

Hűvös éjszaka volt, ezért Althea hátranyúlt kocsija hátsó ülésére a kendőjéért. A smaragdzöld selyem kellemesen melegen tartotta a hátát és a karját. Felvillantotta a jelvényét az újonc rendőrnek, aki távol tartotta a tömeget, és becsusszant a sárga szalag alatt. Örömmel vette észre, hogy Sweeney, a rendőrség egyik legöregebb bútordarabja is itt van – körülbelül kétszer annyi szolgálati idővel, mint Altheaé, és továbbra sem szándékozott megválni a jelvényétől.

– Hadnagy – biccentett felé a férfi, majd elővette a zseb-kendőjét, és derekasan nekilátott, hogy kitisztítsa eldugult orrát.

– Mi történt, Sweeney?

– Gázolás – felelte a férfi, majd gondosan összehajtogatta a zsebkendőjét, és eltette. – Ez a szerencsétlen éppen a bár ajtaja előtt állt és beszélgetett – biccentett a *Kockázó* törött ablakára a fejével. – A szemtanúk szerint az autó észak felé hajtott tovább. Miután elütötték, a biztonság kedvéért még beleeresztettek egy sorozatot, aztán elhúzták a csíkot.

– Más is megsebesült rajta kívül?

– Szerencsére senki, csak az aláhulló üvegszilánkok karcoltak meg pár embert. Nyilvánvaló, hogy nem esztelen lövöldözésről, hanem gyilkosságról van szó. – Lepillantott a tetemre. – Esélye sem volt. Sajnálom, hadnagy!

– Én is – bólintott a lány, és szemügyre vette a vérfoltos aszfalton kiterült alakot. Egyébként sem volt megtermett férfi, de most még annál is kevesebb maradt belőle. Úgy százhatvanöt centiméter magas lehetett, ötvenöt kiló csont és bőr, ami pedig az arcát illeti, talán még a saját édesanyjának is meg kellett erőltetnie magát, hogy szeretni tudja.

Íme, a néhai Bill Billings, a részidős mutatóványos, részidős strici és főállású besúgó.

A baj csak az, hogy az ő besúgója volt.

– Halottkém?

– Megvizsgálta, és el is ment – bólintott Sweeney. – Mehet a jégre, csak meg akartunk várni téged.

– Vihetitek. Nálad van a szemtanúk listája?

– Igen. Nem sok hasznukat vettük. Egyik szerint kék autó volt, a másik szerint fekete. Egy részeg pasas tüzes szekeret látott, amelyet lángoló démonok hajtottak... – Sweeney káromkodott egy sort, meglepően eredeti elemeket felvillantva a szótárából. Tudta, Altheát nem zavarja a dolog, ezért engedte meg magának.

– Meglátjuk, mire jutunk velük. – A lány végignézett a kíváncsian álldogáló tömegben. Többségük kocsmatöltelék, pár izgalomra vágyó kamasz, egy-két hajléktalan és...

Az egyik férfin megakadt a tekintete. Az ösztöne azt súgta, jobb, ha alaposan megnézi magának. A többiektől eltérően neki nem düledt ki a szeme rémületében vagy izgatottságában. Hanyag terpeszben állt, repülős bőrdzsekijén lehúzta a cipzárt, így kilátszott a farmeringe és egy láncon függő ezüstmedál. Gyors lehet, mint a villám, gondolta Althea a férfi magas, izmos termetét fürkészsze. Hosszú lábát kopott, testhez álló, de kényelmes farmer fedte, mely viseltes bakancsban végződött. Vállig érő, sötétszőke vagy inkább szőkésbarna haja meg-megrebbent a hűvös esti szélben.

Vékony szivart szívott, és ugyanúgy a tethelyet fürkészte, mint a lány. Bár a félhomályban nem lehetett élesen látni az arcát, napbarnítottnak tűnt, ami illetett határozott vonásaihoz, mélyen ülő szeméhez és hosszú, kissé vékony orrához. Bár szép ívű szája közömbösségről árulkodott, Althea könnyen maga elé tudta képzelni, amint csúfondáros mosolyra húzódik.

Profi, szögezte le magában a lány egy pillanattal azelőtt, hogy a férfi pillantása az övébe fúródott, olyan erővel, mintha ököllel az arcába csaptak volna.

– Ki az a cowboy ott, Sweeney?

– Ki...? Ja, igen. – Sweeney elcsigázott vonásai felderültek. Hogy kiszúrta magának a kislány! – gondolta vigyorogva. A férfinak tényleg olyan kisugárzása volt, mintha éppen egy musztágon lovagolna, cowboykalappal a fején. – A koronatanú – felelte. – Az áldozat vele beszélgetett, mielőtt elgázolták.

– Nocsak! – mondta Althea. A holttesten ebben a pillanatban húzták fel a műanyag zsák cipzárját; a lány egy pillantásra sem méltatta. Már nem segíthet rajta.

– Ő az egyetlen, akinek következetes a vallomása. – Sweeney előhúzta a noteszét, megnyálazta a hüvelykujját, és lapozni kezdett. – Szerinte egy kilencvenegyes fekete, Buick kupé volt, coloradói rendszámmal. A betűket is sikerült kivennie: ACF. A számokat csak azért nem látta, mert egyrészt nem volt megvilágítva a rendszámtábla, másrészt leginkább azzal volt elfoglalva, hogy fedezékbe húzódjon a golyók elől. Állítása szerint a fegyver úgy hangzott, mint egy AK-47-es.

– Úgy hangzott? – Érdekes, gondolta a lány, és közben egy pillanatra sem vette le a szemét a férfiről. – Mi lenne, ha... – Ebben a pillanatban vette észre főnökét, aki hosszú léptekkel közeledett feléjük az utcán.

Boyd Fletcher rendőrkapitány egyenesen a szóban forgó férfihoz lépett, megrázta a fejét, majd vigyorogva megölelték egymást. Hátlapogatásban sem volt hiány.

– Nem lenyúlta a kapitány előlem? – mosolyodott el Althea, és zsebre tette a kíváncsiságát. Nem bánta a dolgot, általában a legfinomabb fogást mindig a végére szokta tartogatni. – Azt hiszem, itt már nincsen ránk szükség, Sweeney.

Colt már akkor felfigyelt a lányra, amikor hosszú, kecses lába megjelent a Mustang ajtajában. Egy ilyen nő után minden férfi megfordul – némelyik úgy is marad. Tetszett neki a mozgása, puha volt, és kecses, mint egy macskáé, főlöszleges mozdulatok nélkül. Ennél már csak az alakja tetszett jobban, karcsúsága ellenére megvolt minden olyan hajlata és domborulata, amelytől egy férfinak görcsbe rándul a gyomra. És ahogyan az a lila és zöld selyem fodrozódott a szélben... lángvörös hajáról nem is beszélve, mely hűvös, szép vonású arcát keretezte.

Hűvös éjszaka volt, de Coltnak elég volt egyetlen pillantás Althea szépen becsomagolt alakjára, hogy melege

legyen. Nem rossz módszer, hogy az ember ne gémberedjen el várakozás közben! Általában utált várakozni.

Nem lepődött meg túlságosan, amikor a lány felmutatta a jelvényét a zöldfülű rendőrnek a kordonnál. Altheának az úszókéra emlékeztető, mégis érzéki válla volt, s a magasabb rangú hivatali személy aurája lengte körül. Colt lustán szivarra gyújtva épp azon tűnődött, hogy talán helyettes államügyész lehet, de amikor a lány Sweeneyhez lépett, rájött a baklövésére.

Szóval zsarú.

Húszas éveinek végén járhat, életveszélyesen magas túsarkú cipője nélkül úgy százhatvankét centi, és feszes ötvenöt kiló.

Hogy manapság milyen gusztusosan csomagolják a rendőröket!

Mit tehetett, várt türelmesen, szivarozott, és felmérte a helyszínt. Mikor a szerencsétlenül járt Bill Billings maradványaira tévedt a pillantása, hangyányi szánalmat sem érzett. Előbb-utóbb úgyis hasonló sors várt volna rá.

Talál másik besúgót, így vagy úgy. Colt Nightshade-et nem olyan fából faragták, hogy egykönnyen feladja, még ha a szeme láttára végrehajtott kivégzés során kis híján itt-hagyta is a fogát ma éjjel.

Mikor magán érezte a lány tekintetét, lustán leszívta a füstöt, és még lustábban fújta ki. Várt egy keveset, majd viszonzta a pillantást. Nem hitte volna, hogy ilyen hatással lesz rá – a gyomra görcsbe rándult, hormonjai lázadás-sal fenyegettek, és egy pillanatra úgy megfélemedezett minden másról, mintha kitörölték volna a gondolatait. Ilyesmi még sohasem fordult elő vele. Emberére akadt; ugyanolyan mély és átható tekintet, mint az övé. Mikor a lány tett egy lépést felé, elakadt a lélegzete.

Annyira lekötötte a figyelmét a dolog, hogy Boyd könnyedén becserkészte hátulról.

– Colt, te szélhámos!

Megpördült, izmai harcra készen megfeszültek. Elkeskenyedett szája hamar megnyerő mosolyra húzódott, melytől húszméteres körzetben minden nő elolvadt volna.

– Fletch! – vizonozta a medveerős ölelést és hátlapogatást azzal a melegséggel, melyet igazán közeli barátainak tartott fenn, majd hátralépett, és szemügyre vette a rendőrkapitányt. Kis híján tíz éve találkoztak utoljára; elégedetten látta, hogy barátja semmit sem változott. – Jól tartod magad, cimborá!

– Te pedig még most is úgy nézel ki, mint aki most vágatott ide a prériről... Istenem, de jó látni azt a mogorva képedet! Mikor érkeztél a városba?

– Néhány napja. Gondoltam, előbb elintézem pár ügyemet, aztán megkereslek.

Boyd fürkésző pillantást vetett a halottkém embereire, akik éppen akkor tették fel a tetemet egy kisteherautóra.

– Ő volt az egyik?

– Részben. Rendes tőled, hogy kijöttél.

– Ez a legkevesebb – vont vállat Boyd. Ekkor vette észre Altheát, és észrevétlenül biccentett neki. – Barátként hívtál, Colt, vagy rendőrként?

A férfi szívott egy utolsót a szivarjából, majd egy kanális fedelére dobta, és rátaposott a bakancsával.

– Szerencsém, hogy mindkettő vagy.

– Te ölted meg?

Olyan tárgyilagos kérdés volt, hogy Coltnak mosolyognia kellett. Tudta, Boyd a füle botját sem mozdítaná, még akkor sem, ha ott helyben beismerő vallomást tenne.

– Nem – felelte ugyanolyan tárgyilagosan.

Boyd bólintott.

– Beavatsz?

– Persze.

– Várj meg a kocsimban! Mindjárt megyek.

– Boyd Fletcher *rendőrkapitány*... – Colt megrázta a fejét, és elnevette magát. Bár már jócskán elmúlt éjfél, teljesen éber volt, hála a csésze méregerős kávénak, melynek maradékát a kezében melengette. Kényelmesen feltette bakancsos lábát Boyd íróasztalára. – Ez már valami!

– Utoljára azt hallottam rólad, hogy lovat és birkát tenyésztesz Wyomingban.

– Így is van – felelte Colt enyhe orrhangon. – Néha adódnak más ügyeim is.

– Mi van a jogi diplomáddal?

– A könyvszekrényemben porosodik, azt hiszem.

– És a légierő?

– Még mindig repülök, de már nem vagyok hivatásos. Mikor ér már ide az a pizza?

– Csak ha már eléggé hideg és ehetetlen lesz.

Boyd kényelmesen hátradőlt a székében. Jól érezte magát az irodájában – nem mintha az utcán nem érezte volna jól magát –, és jól érezte magát Colttal, ugyanúgy, mint húsz évvel ezelőtt, középiskolás korokban.

– A fegyveres arcát nem láttad véletlenül?

– Viccelsz, Fletch? Örülök, hogy sikerült leolvasnom a betűket a rendszámtáblán, mielőtt fejest ugrottam volna a betonba, fedezékért... Bár szerintem nem sokra mentek vele, mert valószínűleg lopott kocsi volt.

– Grayson hadnagy már nyomoz utána. Egyébként mi dolgod volt Bill Billingszel?

– Elejtettem pár megjegyzést a megfelelő helyen, ő vette fel velem a kapcsolatot. Csak azt... – Colt elhallgatott, mert Althea kopogás nélkül belépett az irodába, karjában két lapos kartondobozzal.

– Ti rendeltétek a pizzát?

Boyd bólintott, mire a lány az asztalra dobta a dobozokat, és főnöke felé nyújtotta a tenyerét.

– Tíz dolcsi lesz, Fletcher.

– Althea, hadd mutassam be régi barátomat, Colt Nightshade-et! Colt, ő Althea Grayson. – Boyd előhalászott egy tízest a pénztárcájából, amit a lány szépen összehajtva retikülje belső zsebébe tett, a retikült pedig egy aktakupac tetejére dobta.

– Mr. Nightshade – nyújtotta a kezét a férfi felé.

– Grayson kisasszony – rázott kezet vele Colt.

– Grayson hadnagy – helyesbített Althea, majd felnyitotta az egyik dobozt, szemügyre vette a tartalmát, és kiválasztott egy szeletet. – Ha jól emlékszem, ön is ott volt a tetthelyen.

– Jól emlékszik – hagyta rá Colt, majd levette a lábát az asztról, és ő is vett egy szeletet. A lány illata könnyűszerrel nyomta el a kihűlt kolbászos pizza illatát. Ami azt illeti, a férfi sokkal étvágygerjesztőbbnek is tartotta annál.

– Kösz – motyogta Althea teli szájjal, mikor Boyd adott neki egy szalvétát. – Kíváncsi lennék, mit keresett ott a besúgómmal, mielőtt lelőtték.

– A maga besúgója? – vonta össze Colt a szemöldökét.

– Igen, legalábbis az volt.

Ahogy a férfi hajának, úgy a szemének sem lehetett egyértelműen meghatározni a színét. Átmenet a kék és a zöld között, pillantása azonban egyértelműen hűvös, mint a szél odakinn.

– Bill azt mondta, egész nap próbálta elérni az emberét a rendőrségen, sikertelenül.

– Egy ügyön dolgoztam.

Colt fürkésző pillantást vetett a smaragdzöld selyemkendőre.

– Miféle ügyön?

– Grayson hadnagnak ma sikerült lezárnia egy régóta tartó kábítószeres nyomozást – szólt közbe Boyd. – Gyerekek, mi lenne, ha szépen megbeszelnénk mindent a legelején kezdve?